

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/176/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114212049
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8114212049.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne: Z. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXXX/XX, XXX XX W., právne zastúpeného JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom ul. Sov. hrdinov 163/66, Svidník, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Bratislava, Pribinova 25, o ochranu spotrebiteľa, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 16C/171/2014-146 zo dňa 17.08.2017 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok okrem výroku o trovách konania.

Zrušuje rozsudok vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že zmluvná podmienka nachádzajúca sa vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. v bode 11 v znení: „Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok.“ je pre svoju neprijateľnosť neplatná. Vyslovil, že žalobkyňa má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodol tak opätovne potom, čo jeho prvší rozsudok č.k. 16C/171/2014-93 zo dňa 25.04.2016 bol rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 19Co/169/2016-129 zo dňa 11.04.2017 potvrdený okrem výroku o určení zmluvnej podmienky vo VPPÚ v bode 11, týkajúcej sa určenia, že neprijateľná je aj časť zmluvnej podmienky v znení: „Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok“ a výroku o trovách konania, ktoré boli zrušené a v rozsahu zrušenia bola vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Súd prvej inštancie po opätovnom prejednaní veci a citujúc ust. § 53 ods. 5, § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj § 298 ods. 1, 2 CSP s poukazom na rozsudok ESS zn. C-26/13, podľa ktorého článok 4 ods. 2 smernice 93/13, že sa má vykladať v tom zmysle, že pokiaľ ide o zmluvnú podmienku, ako je tá, o ktorú ide vo veci samej, požiadavka, podľa ktorej zmluvná podmienka musí byť formulovaná jasne a zrozumiteľne, sa má chápať tak, že stanovuje nielen to, aby dotknutá podmienka bola pre spotrebiteľa gramaticky jasná a zrozumiteľná, ale aj to, aby zmluva jasne vysvetľovala konkrétne fungovanie mechanizmu zmeny cudzej meny, na ktorý sa odvoláva dotknutá podmienka, ako aj vzťah medzi týmto mechanizmom a mechanizmom stanoveným ostatnými podmienkami týkajúcimi sa poskytnutia úveru, aby bol tento spotrebiteľ schopný na základe jasných a zrozumiteľných kritérií posúdiť hospodárske dôsledky, ktoré z toho pre neho vyplývajú.

4. Prvoinštančný súd zdôraznil, že jedným z najdôležitejších faktorov pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy je, či je zmluva transparentná. Transparentnosť zahŕňa, či je napísaná jasným a zrozumiteľným

jazykom, či je systematická, či je napísaná dostatočne veľkým a čitateľným písmom. Transparentnosť však neznamená iba jasnosť a zrozumiteľnosť, zahŕňa v sebe aj určitú povinnosť podnikateľa upozorniť na rôzne zmluvné dojednania. Zásada transparentnosti a poctivosti dopadá i na aplikáciu Všeobecných obchodných podmienok a Sadzobníka poplatkov. I v spotrebiteľských zmluvách je možné Všeobecné obchodné podmienky a Sadzobníky poplatkov uplatniť, avšak takáto aplikácia má nielen formálne obmedzenie ale aj obmedzenie obsahové. Zdôraznil, že obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách na rozdiel napríklad od obchodných zmlúv majú slúžiť predovšetkým k tomu, aby nebolo nevyhnutné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického a vysvetľujúceho charakteru, naopak nesmú slúžiť k tomu, aby do nich často v neprehľadnej, zložite formulovanej a malým písmenom písanej forme skryl dodávateľ dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné, o ktorých predpokladá, že pozornosť spotrebiteľa najskôr uniknú alebo naopak ustanovenia, ktoré sú pre daný záväzkový vzťah podstatné a mali by byť spotrebiteľovi sprístupnené zreteľne bez nutnosti „pátrania“ vo VOP. Pokiaľ tak i napriek tomu dodávateľ urobí, nepočína si v právnom vzťahu poctivo a takémuto konaniu nemožno priznať právnu ochranu. Otázku základných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy, otázku sankcií za nesplnenie záväzkov spotrebiteľa ako aj otázku možného rozhodcovského konania treba považovať za tak dôležité, že musia byť uvedené v samotných zmluvách a nie vo Všeobecných obchodných podmienkach, ktorým spotrebiteľ vo všeobecnosti prikladá menší dôraz ako zmluve samotnej. Zdôraznil, že najpodstatnejšou otázkou zmluvy o úvere je otázka odplaty. Spotrebiteľovi - dlžníkovi má byť prima facie (na prvý pohľad) zreteľne sprístupnené akú odplatu za poskytnutie peňažných prostriedkov má zaplatiť a z čoho táto odplata pozostáva. Formulácia použitá žalovaným (naviac len vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru), že : „Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere so všetkou administratívou s tým spojenou“, zásadám poctivosti a transparentnosti nezodpovedá. Takáto formulácia vyžaduje od spotrebiteľa určité matematické znalosti (výpočet 1/3 a 2/3 zo sumy 576 €), čo ako je uvedené vyššie, sťažuje pozíciu spotrebiteľa pri pochopení ekonomického charakteru zmluvnej odplaty. Súd prvej inštancie tak považoval prvú časť zmluvnej podmienky uvedenej v bode 11. VPPÚ za neprijateľnú nie z hľadiska výšky úroku ale z hľadiska netransparentného umiestnenia pre spotrebiteľa podstatnej informácie iba vo VPPÚ. Záver o neprijateľnosti aj časti zmluvnej podmienky uvedenej vo výroku I. rozsudku bol potvrdený aj rozsudkom KS v Prešove č.k. 11Co/56/2016-139 zo dňa 02.05.2017.

5. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1, 2 CSP a žalobkyni ako v konaní úspešnej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

6. Proti uvedenému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Uviedol, že v konaní došlo k vadám v zmysle § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP tým, že rozsudok nie je dostatočne odôvodnený (najmä tým, že sa nevyporiadal s argumentáciou žalovaného a iba nekriticky prevzal argumentáciu žalobcu), čím bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom a tiež, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V ďalšom sa zaoberal tým, čo všetko musí byť uvedené v odôvodnení rozhodnutia súdu. Poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Ústavného súdu SR v tejto súvislosti.

7. Odvolateľ k zmluve o úvere uviedol, že dňa 02.12.2011 uzavrel so žalobkyňou zmluvu o úvere š. XXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý úver na výkon zamestnania. Je preto potrebné chrániť dobrú vôľu veriteľa, nakoľko v bode 2 Všeobecných podmienok žalobkyňa podpisom zmluvy potvrdila, že ňou poskytnuté informácie sú pravdivé. S poukazom na zákony o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z., neskôr číslo 129/2010 Z.z. uviedol, že tieto neustanovujú, aby žiadateľ o úver aj bol podnikateľom alebo zamestnaným. Pre právnu kvalifikáciu povahy poskytnutého úveru je dostačujúci prejav vôle uvedený v zmluve. Poukázal aj na právny názor uvedený v uznesení Okresného súdu Trebišov zo dňa 25.11.2010, sp. zn. 6Er/699/2009-113. Na čo sa v skutočnosti poskytnutý úver žalobkyňou využil, žalovaný neskúma. Žalobkyňa nemá zákonnú povinnosť informovať veriteľa o skutočnom využití finančných prostriedkov. Zmluvu o úvere v predmetnej veci preto nemožno považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ani nemožno aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. Dôležitým je, na aký účel bol úver poskytnutý, nie na aký účel žalobkyňa peňažné prostriedky v skutočnosti použila. Žalovaný pritom vychádzal z vyhlásenia žalobkyne, že ide o úver poskytnutý na výkon zamestnania, čo žalobkyňa podpísala v zmluve, pritom zmluva umožňovala aj iný obsah vyhlásenia poskytnutia úveru na účel zamestnania, povolania alebo iný účel. Preto žalobkyni nie je možné priznať postavenie spotrebiteľa s prihliadnutím na účel poskytnutého úveru, ktorým je

zamestnanie. Aj pri výklade pojmu spotrebiteľ je potrebné chrániť dobrú vieru druhej strany, čo je v súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora. V tejto súvislosti poukázal aj na komentár k Občianskemu zákonníku, druhé vydanie, Praha: C.H.Beck, 2009, str. 468 až 469, ako aj Občiansky zákonník, Akademický komentár, prvý zväzok, § 1 až § 487, Praha, Linde 2008 a iné. Vzhľadom na vyhlásenie žalobkyne, že poskytnuté finančné prostriedky použije na výkon povolania a nie pre svoju súkromnú potrebu, predmetnú zmluvu o úvere nie je možné posudzovať ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Poukázal aj na ďalšie rozhodnutia okresných súdov v exekučných veciach. Aj v dodatku k úverovej zmluve č. XXXXXXXXXX žalobkyňa vyhlásila, že finančné prostriedky použije na: „nákup výpočtovej techniky za účelom výkonu zamestnania“. Z uvedeného vyplýva, že poskytnuté finančné prostriedky mienila žalobkyňa využiť nie na spotrebiteľské účely.

8. K výroku o trovách konania upriamil pozornosť na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. II. ÚS/736/2012 z 02.10.2013 so záverom, že v zmysle § 251 CSP, podľa ktorého pri náhrade trov konania musí ísť o náklady potrebné k účelnému uplatňovaniu, resp. bráneniu práva. Neznamená to, že povinnosťou je nahradiť všetky výdavky spojené s pribratím advokáta, bez ohľadu na ich potrebnosť. Rovnako poukázal aj na prvší rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/169/2016-129, ktorý v bode 33 odôvodnenia uviedol, že nie je možné súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa bola úspešnou účastníčkou v konaní, a preto by jej mal byť priznaný nárok na náhradu trov konania postupom podľa § 142 ods. 1 OSP. Žalobkyňa totiž bola v časti o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v rozsahu sumy 476 eur neúspešná. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku sa nevyporiadal s pokynom Krajského súdu v Prešove pri opätovnom posudzovaní náhrady trov konania. V bode 4.1 iba znovu uviedol, že žalobkyňa má plný úspech, a preto má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pritom ide o záver v priamom rozpore s tvrdením Krajského súdu.

9. Navrhol preto napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a uplatnil si úhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania.

10. K odvolaniu žalovaného sa žalobkyňa nevyjadрила.

11. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia ústneho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 28.02.2018 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je nedôvodné.

12. Odvolací súd s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia čo do veci samej, preto sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti, ako aj k odvolacím dôvodom uvádza, že napadnutý rozsudok spĺňa zákonné predpoklady riadneho odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Preto odvolacia námietka žalovaného, že napadnutý rozsudok nie je riadne odôvodnený je nedôvodná. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia možno jednoznačne vyvodiť myšlienkové pochody sudcu pri rozhodovaní predmetnej veci, ktoré viedli súd prvej inštancie k určeniu neplatnosti zmluvnej podmienky z dôvodu jej neprijateľnosti.

13. Nie je možné sa stotožniť ani s ďalšou odvolacou námietkou týkajúcou sa tvrdenia žalovaného, že zmluva o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 02.12.2011 nie je zmluvou spotrebiteľskou. Pokiaľ v zmluve o úvere je uvedené, že poskytnuté finančné prostriedky sa použijú žalobkyňou na účel zamestnania, nevyvracia to bez všetkého spotrebiteľský charakter predmetnej zmluvy. Ani údaj v dodatku k zmluve o úvere, že poskytnutý úver vo výške 600 eur bude použitý na „nákup výpočtovej techniky za účelom výkonu zamestnania“ tiež nevyvracia spotrebiteľský charakter tejto zmluvy. Uvedené je možné vyvodiť nielen z textu tohto dodatku a zmluvy, ale tiež z tvrdenia žalobkyne na pojednávaní dňa 10.11.2014, že údaj o použití prostriedkov dopísala zamestnankyňa žalovaného. Keďže žalobkyňa potrebovala peniaze, podpísala to. Za danej situácie je nutné vyhodnotiť zmluvu uzavretú medzi stranami sporu za spotrebiteľskú tak, ako to zrealizoval aj súd prvej inštancie. Vychádzajúc zo znenia zákona o spotrebiteľských úveroch a vykonaného dokazovania predmetný úver bol použitý na iný účel ako na výkon povolania alebo podnikania, lebo tvrdené, že je použitý na výkon zamestnania. V širšom poňatí je nutné zdôrazniť, že bežný spotrebiteľ je zamestnaný, preto ani výraz „zamestnanie“ nemôže bez

všetkého poprieť spotrebiteľský charakter zmluvy. Na veci nemôže zmeniť ani názor iných okresných súdov v exekučných veciach, na ktoré odvolateľ poukázal. Je potrebné uviesť, že iný charakter predmetnej zmluvy uzavretej medzi stranami sporu žalovaný nepreukázal. Aj keď je treba súhlasiť s jeho názorom, že dlžník nie je povinný veriteľovi preukazovať, na aký účel v skutočnosti finančné prostriedky použil.

14. Za nedôvodnú je treba vyhodnotiť aj ďalšiu odvoláciu námietku, podľa ktorej predmetný vzťah nie je možné subsumovať pod Občiansky zákonník. Je nutné uviesť, že už v minulosti odvolací súd použil na účely posúdenia úverových vzťahov právnu úpravu obsiahnutú v Občianskom zákonníku. Niektoré rozsudky boli podrobené aj kontrole ústavnosti, ako napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/81/2012, ktorý obstál i v ústavnej rovine, lebo ústavná sťažnosť proti tomuto rozsudku bola odmietnutá uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS/403/2013. Odvolací súd tak nemá dôvod od týchto záverov sa odchýliť. Je totiž v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa, že v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnu úpravu v Občianskom zákonníku a nie podnikateľské právo (porov. rozsudok NS SR vo veci 5MCdo/20/2009). Prednosť totiž má právna úprava, ktorá je súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva, vrátane ustanovení paragrafov upravujúcich ochranu spotrebiteľa v Občianskom zákonníku.

15. Na veci nemôže zmeniť nič ani poukaz odvolateľa na iné rozhodnutia okresných súdov v exekučných veciach. Pre krajský súd nie je záväzné rozhodnutie okresného súdu v iných veciach.

16. Aj podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne vyhodnotil zmluvnú podmienku uvedenú v bode 11. VPPÚ ako neprijateľnú z dôvodu netransparentného umiestnenia jej znenia pre spotrebiteľa iba vo VPPÚ, nie v zmluve, a to navyše aj za situácie, keď žalobkyňa podpísala iba zmluvu a nie aj VPPÚ, kde sa uvedená podmienka nachádzala.

17. Keďže v odvolaní sa namieta aj nesprávne právne posúdenie veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený stav. Dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny, t.j. náležitý právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. O nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie v predmetnom konaní čo do veci samej však nejde. Súd prvej inštancie správne aplikoval príslušné právne predpisy na zistený skutkový stav vo veci samej. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III.). Odvolací súd preto so zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj ostatnými odvolacími námietkami čo do veci samej.

18. Z týchto dôvodov odvolací súd považoval odvolanie žalovaného čo do veci samej za nedôvodné, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 CSP, t.j. okrem výroku o trovách konania.

19. Čo do výroku o trovách konania je potrebné súhlasiť s názorom odvolateľa, že súd prvej inštancie nezohľadnil skutočnosť, že žalobkyňa v predmetnom konaní nebola úspešná v celom rozsahu tak, ako to už bolo uvádzané v rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 19Co/169/2016-129 zo dňa 11.04.2017. Žalobkyňa v časti o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v rozsahu 476 eur nebola úspešná, lebo v tejto časti bola žaloba zamietnutá. Nie je preto možné súhlasiť s tvrdením súdu prvej inštancie, že žalobkyňa bola v konaní úspešná v celom rozsahu. V tomto smere je preto odvolanie žalovaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia čo do výroku o trovách konania dôvodné. Súd prvej inštancie opätovne nevzal do úvahy uvedenú skutočnosť, a preto o trovách konania rozhodol nesprávne vychádzajúc z toho, že žalobkyňa bola vo veci plne úspešná, z čoho odôvodnil jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalovanému.

20. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd zrušil výrok rozsudku súdu prvej inštancie čo do trov konania priznaných žalobkyni voči žalovanému v rozsahu 100 % nároku, a to postupom podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP a postupom podľa § 391 CSP v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

21. Úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne rozhodnúť o trovách konania medzi stranami sporu s tým, že náležite zohľadní pomer úspechu a neúspechu medzi stranami sporu. Svoje nové rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania náležite odôvodní tak, aby bolo možné z neho vyvodíť jeho myšlienkové pochody a aby zodpovedalo výroku o trovách konania. Je však nutné ešte podotknúť, že ide o spor spotrebiteľský, čo je tiež nutné vziať do úvahy aj pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania.

22. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.